

когато ние летѣхме надъ една голѣма рѣка — трѣб-
ва да бѣше Волга, вѣтрѣтъ, наистина, прѣмина въ
ураганъ. Азъ се клатѣхъ отъ една страна къмъ
друга и затворихъ очи. . .

Внезапно почувствувахъ, че нѣщо се скъса, за-
трѣщя и азъ полетѣхъ надолу. У менъ дишането
се прѣкъсна и съ глава надолу падахъ по-низко

и по-низко. . . . Разбира се, че азъ трѣбваше да
падна на земята, но все още не падахъ. . . . Още на-
долу, още. . . . Скоро ли, най-послѣ, ще падна? . . .
Ахъ! . . .

Азъ отворихъ очи и видѣхъ мама.

— Но, какво ти е, Митко, какъ се чувству-
вашъ? попита ме тя.